

La nit fosca de l'ànima

per Robert C. Sproul.

El Dr RC Sproul és llicenciat per el Westminster College, Pittsburgh Theological Seminary, i la Universitat Lliure d'Amsterdam, i ha tingut una distingida carrera en l'ensenyament acadèmic en diverses universitats i seminaris, incloent Reformed Theological Seminary a Orlando, Florida, i Jackson , Mississippi, i Knox Theological Seminary a Ft. Lauderdale, Florida.

traduït de l'anglès per Ana Carolina Reyes i Marcelo Del Castillo
publicat a Verdadera Vida

La nit fosca de l'ànima. Aquest fenomen descriu una malaltia que els més grans dels cristians han patit de tant en tant. La malaltia que va provocar que David amarés de llàgrimes el seu fill i que li va guanyar a Jeremies el sobrenom de "El Profeta plorant." Va ser la malaltia que afligí tant a Martí Luter que la seva malenconia amenaçava amb destruir-lo.

Aquest no és un atac ordinari de depressió, però és una depressió que està lligada a una crisi de fe, una crisi que ve quan se sent l'absència de Déu o es dona lloc a una sensació de ser abandonat per Ell

La depressió espiritual és real i pot ser greu. Ens preguntem com una persona de fe pot experimentar tals baixades espirituals, però el que sigui que les provoca no l'aparta de la seva realitat. La nostra fe no és una acció constant. Es mou. Vacil·la. Ens movem de fe en fe i mentrestant podríem tenir períodes de dubte quan cridem: "*Senyor jo crec; ajuda la meva incredulitat.*"

Podem pensar també que la nit fosca de l'ànima és una cosa completament incompatible amb el fruit de l'Esperit, no només el de la fe, sinó també el del goig. Una vegada que l'Esperit Sant ha inundat els nostres cors amb un goig indescriptible, com pot haver lloc per a aquesta foscor? És important que distingim entre el fruit espiritual del goig i el concepte cultural de la felicitat. Un cristià pot tenir goig en el seu cor mentre té depressió espiritual al seu cap.

L'alegria que tenim ens sosté durant aquestes nits fosques i no s'ofega per una depressió espiritual. El goig del cristià és un que sobreviu a tots les baixades de la vida.

En la seva segona carta als Corintis, Pau encomana als seus lectors la importància de predicar i comunicar l'Evangelí a la gent. Però a través d'això, ell li recorda a l'església que el tresor que hem rebut de Déu és un tresor que no està contingut en gots d'or i plata si no en el que l'apòstol diu "*gots de fang.*" Per això ell diu: "*Però aquest tresor el portem en receptacles de terrissa, per tal que quedi clar que l'extraordinari poder ve de Déu i no pas de nosaltres. Som atacats per totes bandes, però no esclafats; estem en dificultats, però no desesperats; acorralats, però no abandonats; abatuts, però no exterminats; pertot arreu portem en el cos l'agonia de Jesús, a fi que també la vida de Jesús es manifesti en el nostre cos. Perquè, mentre vivim aquí, contínuament som amenaçats de mort per causa de Jesús, a fi que també la vida de Jesús es manifesti en la nostra carn mortal.*" (2 Cor. 4:7-11)

Aquest passatge indica els límits de la depressió que nosaltres experimentem. La depressió pot ser profunda, però no és permanent, ni és fatal. Parem compte que l'apòstol Pau descriu la nostra condició de diverses maneres. Diu que estem "afligits, perplexos, perseguits, i enderrocats." Aquestes són imatges poderoses que descriuen el conflicte que els cristians han de resistir, però en cada lloc que ell descriu aquest fenomen, ell descriu al mateix temps els seus límits. Atacats en tot, però no esclafats, en dificultats, però no desesperats, acorralats, però no abandonats; abatuts, però no destruïts.

Així que tenim aquesta pressió de resistir, però la pressió, tot i que és severa, no ens aclapara. Podrem estar confosos i perplexos, però el punt baix al que ens porta la perplexitat no ocasiona una desesperació total i completa. Encara en la persecució, i ho seria que aquesta pugui ser,

La nit fosca de l'ànima

per Robert C. Sproul.

encara no estem abandonats, i podrem sentir-nos aclaparats i abatuts com va esmentar Jeremies, i encara tenir lloc per al goig. Pensem en el profeta Habacuc, que en la seva misèria va romandre confiat en que tot i les dificultats per les quals va haver de passar, Déu li donaria *"peus com els de les cérvoles, i per les altures em fa caminar."*

En un altre lloc, l'apòstol Pau en escriure als cristians de Filips els va amonestar que "per res estigueu delerosos," dient-los que la cura per l'ansietat es troba en els seus genolls, que és la pau de Déu que calma el nostre esperit i dissipa l'ansietat . De nou, podem estar ansiosos i nerviosos i preocupats sense estar últimament sotmesos a la desesperació total.

Aquesta coexistència entre la fe i depressió espiritual va paral·lela a altres declaracions bíbliques de condicions emotives. Se'ns diu que és perfectament legítim per als creients que pateixin menyscapse. Nostre Senyor era un home de dolors i experimentat en menyscapse. Encara que el menyscapse pugui arribar fins a les arrels de les nostres ànimes, no pot resultar en amargor. La pena és una emoció legítima, i de vegades fins a una virtut, però no ha d'haver lloc en l'ànima per l'amargor. D'igual manera, veiem que és bo anar a la casa del dol, però encara en el dol, aquest sentiment baix no ha de donar lloc a l'odi. La presència de la fe no garanteix de l'absència de depressió espiritual, però de totes maneres, la nit fosca de l'esperit sempre dona lloc al resplendor del migdia de la presència de Déu.]